

İzini Kaybettiren Adam 1

– KOCAMANOĞLU · 23 Nisan 2013

Ankara'yla alakalı hoş bir anı olarak kalmıştı belleklerimde. Yürüyerek Karanfil sokağına daldım. Hani “Karanfil Sokağı” da güzel bir isimdi... Hatırda kalıverecek bir isim... Ama sokak karanfil gibi mi? Sokakta ne karanfili, ne karanfil kokusunu, ne de karanfil kokulu insanları göremezsiniz. Göremezsiniz çünkü Karanfil Sokağı sadece bu sokağın ismi...

Sağlı sollu kafeterya ve kitap kırtasiye türü işyerleri... Kapı önleri arada bir yıkansa da sokak tozdan yozlaşmıştı... Diğer yanda yaşlanan insanların sırtındaki kamburluk gibi sokak ağır aksak dikleniyordu. Gençler hissetmese de yaşlıların gözüne bu eğim bile büyük bir yokuş gibiydi.

Sokakta araç park etmek için yer bulunamıyordu. Büyük şehirlerde yaşam şartları her geçen gün biraz daha ağırlaşıyordu... Birçok kitapevinin sıralandığı, birçok derginin çıkışına ev sahipliği yapıyordu karanfil sokağı... Kitaba ve kitapçıya kazanç bırakmadığından iş yerleri bir kapanıyor ve yerlerini eğlence sektörüne terk etmek zorunda kalıyordu. Üniversiteli öğrencilerin yoğun olarak gelip takıldığı yerlerdi...

Niçin yaşadığını düşünmeye gerek görmeyen kalabalıklar içinde ağır bir çekimde sağa sola bakınarak ağır adımlarla yürüdüm. Sanki buralara ilk defa geliyormuşçasına veya bir daha gelememek üzere ayrılacakmışçasına... Zaman zaman durup mekânları ve içindeki insanları inceledim.

İlk girdiğim kitapçıdan söylediği fiyattan ancak iki ytl indirimli bir şehir planı satın alarak çıktım. Gerçi elime aldığım şehir planı da bütün sokakları göstermeye yetmiyordu. Ama işimi görecekin cinsten bir haritaydı.

...

Kurt dumanlı havayı sever, her yer toz duman

Umudum kaçını bahara kaldı el aman

Karanfil sokağının sağ ve solu masa

Şu bakan bir de inancıma düşman olmasa

...

Etrafa bakınırken yıllarca dayımla ortaklık yapan Doktor Ertan Beyin Diş Klinik Bürosu gözüme çarptı. Buralarda iyi para getirdiğinden meskenler işyerlerine dönüştürülmüş görünüyordu... Ertan Bey; unvanına yıllar önce hak edip kavuştuğu Prof'luluğu eklemeyi de ihmal etmemişti. Ertan Bey yerli bir Ankara'lı idi.

Ertan Bey; üniversiteden özel kliniğine müşteri yönlendirmeyi, özellikle bayan müşterileri çekmeyi çok ama çok iyi biliyordu. Bürosu kitapçının iki kat üstündeydi. Onun olduğundan adım kadar emindim. Adı

ile soyadı arasında marka tescili gibi bir "R" harfi olduğunu dün gibi hatırlıyorum. Yan kapıdan daldım ve asansörle çıktım ve kapının zilini çaldım. Açık mavi renkli gömlekle, yaşı otuzlarda görevli bir bayan kapıyı açtı. İşini seven biri intibasını bıraktı üzerimde...

"Buyurun" dedi.

"Ertan Bey'in bir kartını almaya geldim." Kadın; bu da kimdir, neyin nesi, kimin fesi gibisine baktı. Sonra kartı verirken sordu.

"Kim diyeyim!"

"İlla bir şey söylemen gerekir mi? Lüzumu halinde Rahman Bey'in yeğeni dersin. Biliyorsanız Rahman Bey'in ev ve cep telefonunu da alabilir miyim?"

Dayım olmasına rağmen uzun zamandır görüşemiyorduk. İzini Kaybettiren Adam gibi bir şeydi... Ne o bizi ne de biz onu hiç arayıp sormuyorduk.

Babası yetmişli yıllarda, annesi doksanlı yıllar içinde bu dünyadan ayrıлып gitmişlerdi. Camiden ve cemaatten uzaktı. Rahman Bey'i köye bağlayan bir toprak parçası da yoktu. Miras yoluyla şahsına düşenleri de satarak, köy ve akrabalarla maddi bağ ve irtibatını koparmıştı. Köye gelse bile; ablasının yanına çıkıp ziyaret ettiğini bu güne kadar hiç görmedim. Arada ne bir düşmanlık, ne de bir kavga dövüş olmuş da değildi...

Aradaki bağ kan bağıydı. İş gereği uzakta olabilirdi ama akraba yakınlığı devam etmesi gerekmez miydi? Akrabaları arayıp sormayan her ne kadar onlara yakın olsa da onlarla yakınlığı yok demektir. Onlar aranıp sorulduğu zaman uzakta da olsalar ara uzak sayılmaz. Akraba ile bağların devamında birçok fayda vardı. İnsanlar bir vücudun organları gibidir.

Birbirleriyle yakın olmak, sevgi ve ilgiyi korumak durumundadırlar. Sorumluluklardan kaçmak, İslam'ın insana kandırmak istediği karaktere, vermek istediği terbiyeye terstir. Takva bile toplum içinde olur. Bir kimse ki bir insanı haksız yere öldürse bütün insanları öldürmüş gibi olur. Bir insanın yaşamasına yardım ederse bütün insanların yaşamasına yardım eden gibidir.

Aile bağları güçlü olan toplum da sağlam ve güçlü olurdu. Birbiriyle sıkı, sıcak ve canlı bağın olmasını sayısız faydasından dolayı öncelikle Allah istiyordu.

Nisa suresinde: "Allah`a kulluk edin, O`na hiç bu şeyi ortak koşmayın. Ana-babaya, akrabalara, yetimlere, düşkünlere, yakın ve uzak komşuya, yanınızdaki arkadaşına, yolcuya ve size hizmet eden kimselere iyilik edin. Allah, kendini beğenip öğünenleri elbette sevmez.

"Yine isra suresinde: "Akrabalarına, düşküne ve yolcuya hakkını ver, elindekileri de hepten savurma." Silayı rahim hem ahlaki hem de dini bir görevdir.

Allahın Elçisi bir hadisi şeriflerinde: "Rahim (akrabalık), Allah`ın rahmetinin eserlerindedir. Kim bu bağı korursa, Allah ona merhamet eder. Kim onu koparırsa, Allah da ondan ihsan ve rahmetini keser."

Diğer hadisi şeriflerinde: "Akrabalarıyla ilişkiyi kesen Cennet`e giremez" Yine "Kim rızkının bol olmasını ve ömrünün uzamasını isterse sılayı rahim yapsın." diyordu.

Aradan geçen uzun zaman, aradaki bağları da tek tek koparmış, araya birleştirilmesi zor uçurumlar koymuştu. Rahman doğduğu yerlere ait geçmişle içindeki değer ve varlıkları silmiş miydi?

Neden belleğinde doğduğu ve ilk çocukluk yıllarının hatıraları ruhuna özlem ve hasret acısı vermiyordu? Yıllardır Ankara`da yaşıyordu. İşinin dışında onu Ankara`ya bağlayacak bir şey yoktu.

Sonraları Ankara`da gelin ettiği kızları ve oğlu dışında... Bundan sonra Ankara`da yaşara mıydı? Zannetmiyorum. Çünkü yılların fikri ve bedeni yorgunluğun üzerine sakin ve sayfiye bir yerler isteyeceğinden adım kadar emindim.

Kendisinden daha çok eşi Ayşe Hanım isteyecekti. Ayşe Hanım yılların stres ve dertlerini sırtında bir kambur gibi taşımıştı.

...

Ayşe Hanım yılları taşıdı bir kambur gibi
Dertleriyle söylenip durdu bir tambur gibi
"Ya Sabır, ya sabır dedi durdu bir ömür boyu
Durdu çilelerin karşısında bir tabur gibi

...

Devamı Var...

Ank-310706